filmapilgul, kui nad ühe määratuma kaljunurga ümber kõndisiwad, kadus poiss ärä, ilma et nad temale midagi oleksiwad saanud ütelda. Ümberringi ei olnud kustil Mehiklaste leeri jälgigi tunda.

Meie oleme petetud ja narritś peetud selle kelmi poisikese poolt, — ümises üks wana soldat.

Tema seltsilised oliwad niisama rahutumad.

Kapten rääkis iseenesele, ennast tigeda sõnade eest tagasi hoides: Ega see wäike kurjategija meid ommetegi lõksu ei toonud.

Juba oli ta walmis tagasiminemiseks märki andma, kui äkitselt luust ja üdisi läbi käiw wali wileheal kõlas. Prantslased pöörasiwad, nagu nende wäikene juhataja neile oli näidanud, teisele poole määratumat kaljunurka. Imelik pilt paistis neile silma. Kõrgel kalju tasasel kohal nägiwad nad umbes 50 Mehiklast: ühed oliwad pikali maas rohu sees, teised mängisiwad kaartisid ja muid mängusid, aga mõned jälle magasiwad.

Nende keskel, kõrgel kohal, seisis wangi wõetud poisikene ja waatas naeratades alla wäikese Prantslaste hulga peale.

Tema õlgadelt maha kukkuw mantel säras auutähtedest, mida mässajad Mehiklaste pealikud kandsiwad.

Selle koleda koha metsiku waikusesse kõlas äkitselt hele lapse heal ülewalt.

— Kapten Melje, — hüüdis ta uhkeste, — teie näete, et mina sõna pidasin; mina näitan teile seda, keda teie otsite: pealikut Wanshadorat.

— Halb nali! — ütles üks soldat. Poisikese silmakulmud liikusiwad.

— Mina ei waleta mitte! — kisendas tema, — mõne päewa eest tagasi astusin mina oma isa asemele, kelle teie Mehiku linna juures lahingis ära tapsite, ja siis mina wandusin, et mina teile oma isa eest kätte maksan. Aga nüüd, et teile näidata, et mina teid mitte lõksu ei ole toonud, — nõuan mina, et teie nii ruttu kui wõimalik, põgenete, sest et mina oma soldatite eest wastutamist kauem enese peale ei wõta.

Prantslased oleksiwad heameelega sellele näksele kaheteistkümneaastasele pealikule tema häbemata julguse eest, millega ta neid narrinud, kätte tasunud, kui see neil wõimalik oleks olnud, aga tema ise wiis nad oma reedupaika ja see ei oleks mitte õige olnud, kui ta seda mitte oma kasuks ei oleks tarwitanud. Neile ei jäänud muud üle, kui sõna kuulda ja tasa hiljukesi ära põgeneda; nad kaotasiwad oma wangi.

Kaua pärast seda weel räägiti Prantslaste leeris selle poisikese suurest julgusest, tema südidusest ja waimu agarusest. —

Julge süda on enam kui pool wõitu.

Amsterdami haige mees.

Rikkal rahwal on mõnikord ommetegi, hoolimata nende kullast ja hõbedast, nii mõndagi koormat ja haigust kanda, millest waene mees, tänu Jumalale, midagi ei tea; on haigusi olemas, mis mitte õhust ei tule, waid täie waagentest ja klaasidest, ja pehme toolidest ja sidi woodidest, nagu seda Amsterdami linna terweks tehtud rikas mees